

Ksenija Poklič: Pravljica o Koroni

Nekoč, ne prav tako daleč nazaj, je nekje v velikem mestu padla kot iz neba drobna pikica. Ta pikica je bila kot žogica. Skočila je zdaj sem, zdaj tja in s tem postala večja. Dobila je oči in usta, zrastle so ji roke in noge, najpomembnejše od vsega pa je, da je imela ta majhna pikica, ki je bila še manjša od drobtinice kruha eno super moč. Všeč nam je super moč Supermana, Hulka in podobnih junakov, vendar so ti bojevniki reševali svet. Ta majhna pikica, ki ji bomo dali ime kar Corona, pa ni vedela, da je njena super moč pravzaprav nevarna za ljudi. Da pušča za seboj sledi, takšen prah, ki ljudem škoduje.

Tako je vsakemu, ki se mu je – čeprav zgolj zaradi radovednosti – približala, da si ga ogleda, okužila s tem prahom. To pomeni, da je začel kihati, kašljati na vso moč in dobil vročino. Ta prah je bil tako močan, da je bil okužen tudi kihec. Ojoj, si mislite. Okužen kihec? Tega si prav gotovo nihče ne želi. Kar pomislite, kako kihnemo. Če kihnemo in nastavimo roko, se ves tisti okuženi prah, ki je v kihcu prestavi na vse tisto, česar se dotaknemo: na igrače, telefon, mizo, hrano, kljuko od vrat.

K sreči imamo tudi mi malo te super moči. Ta Coronin prah lahko zaustavimo, in sicer tako, da brž pohitimo do umivalnika, kjer s komolcem odpremo vodo kot pravi boljevniki, si roke dobro umijemo, dodamo še čudežni napoj, ki mu rečemo milo, nato roke še enkrat dobro umijemo in vodo zapremo.

Joj, boga Corona. Ko bi vedela, kaj počne, gotovo ne bi nadaljevala. Ker pa ni vedela, se je odločila, da bo raziskala vse kraje in obiskala čimveč ljudi, da bi videla, kako ljudje živijo, kaj počnejo, kako govorijo, pojejo, plešejo.

Usedla se je na veliko ptico, ki ji ljudje rečemo letalo in začela svoje potovanje. Seveda ni nič narobe s tem, da se je veselila poleta z letalom, narobe je bilo le to, da je svoj prah puščala na vsem, česar koli se je dotaknila. Všeč so ji bili ljudje, ki so potovali. Bili so tako različni, po izgledu, govorjenju. Ni razumela njihovega jezika, zato se je odločila na enem od letališč izstopiti in nadaljevati vožnjo z ogromnim avtomobilom, saj veste, z avtobusom.

Medtem pa so se ljudje, s katerimi je bila Corona v stiku okužili s tem njenim prahom, kar pomeni, da se niso počutili dobro, dobili so vročino, nekatere je ta prah žgečkal v grlu in so kašljali in kihali in tako s tem širili ta Coronin prah na vse, ki so jih srečali.

Nekateri so morali k zdravniku, da jih je zdravnik pregledal in, ker niso vedeli, da imajo v sebi ta prah, so prav tako okužili z njim še zdravnika.

K sreči pa so imeli nekateri zdravniki tudi takšno bojovniško zaščito, masko in obleko, skozi katero ta prahec ne more priti. In ti zdravniki so se odločili, da raziščejo ta Coronin prah, da bi pomagali ljudem.

Želeli so, da bi čimveč ljudi izvedelo, kako deluje ta prahec, ki mu lahko rečemo kar virus, zato so poklicali vse novinarje, saj veste, tiste, ki delajo na televiziji in radiju, pa tudi tiste, ki pišejo za časopis, prav tako pa so poklicali glavne ljudi, ki vodijo države. Vsem so povedali, da je ta prahec oziroma virus nevaren za ljudi in da morajo pri priči ukrepati.

Ti naši glavni ljudje, ki jim rečemo kar predsedniki, so se odločili, da lahko širjenje tega praha oziroma virusa zaustavimo le tako, da se zaprejo vrtci, šole, službe, kjer delajo atiji in mamice in vse velike zgradbe, kjer se sicer družijo veliko ljudi in bi ta prahec lahko padel na vsega izmed nas.

Dali so nam nalogo, da se družimo samo z atijem, mamico, sestro in bratcem, se z njimi igramo, veselimo, pojemo, plešemo, kaj skuhamo, beremo pravljice ter pogovarjamo, gremo na sprehod in uživamo na sončku. Pravzaprav lepa naloga, kajne?

V času, ko bi sicer morali biti v vrtcu ali v šoli, mamice in atiji pa v službi, pa moramo narediti vsak svojo nalogo. Otroci naj se igrajo, šolarji se bodo igrali za šolo kar doma, če to ni zabavno, mamica in ati pa bosta morda morala postoriti kaj za svojo službo. Takrat bodo otroci lahko sami imeli zabavo, risali, se igrali, pogledali kakšno risanko, sestavili sestavljanke, da bosta ati in mami lahko pridno naredila svojo nalogo in bodo lahko potem vsi skupaj popoldne šli na sveži zrak.

Ampak eni atiji in mamice pa morajo v službo, kajne? Tisti, ki delajo v bolnišnici, na policiji, v trgovini, na bencinski črpalki, komunali in še kje. Otroci teh odraslih bodo takrat pri kom, ki ga dobro poznajo ali pa bodo samo za njih prijazne vzgojiteljice in učiteljice prišle v vrtec in šolo, kjer se bodo z njimi igrale in učile.

Pravi bojevniki bomo in naša super moč se bo povečala, če nam uspe, da ta prahec oziroma virus uničimo. Zato vsi dobro opravljajmo svoje naloge, si dobro umivajmo roke, kašljajmo in kihajmo v rokav, igraymo se doma ali v gozdu, igrišča pa ne uporabljamo, da bo Coroni dolgčas, da nas ne bo srečala in bo odpotovala daleč stran.